

ZÁN FÁBIÁN BALÁZS

FÉLEMBER

*A szabadság olyan, mint a tenyérbe mert víz.
Futunk vele az életben,
és szép lassan elcsorog.
A nagy rohanásban észre sem veszed,
kis szabadságod honnan ered.
Magadból szakítod ki minden darabját,
majd potom áron elherdálod mind.
Így fogytam el szép lassan s biztosan,
de ennél szabadabbnak még nem éreztem magam.
Hisz saját cellámban voltam szabad.*

*Jött aztán valaki:
hatalmas volt és megkérdőjelezhetetlen,
aki összekaparta lényem részeit,
majd leszedte szívemről
a magamból kinőtt láncokat,
és szeretettel oltotta be lelkem.
Csendesebb lettem, s tán ettől
burjánzik bennem ismét a szabadság –
hittel és bizalommal –
csodaszerrel öntözöm.*